

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovaným: **1) Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, **2) Vrchní soud v Praze**, se sídlem nám. Hrdinů 11, Praha 4, **3) Nejvyšší soud**, se sídlem Burešova 20, Brno, o námitce podjatosti soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Filipa Dienstbiera vznesené žalobcem v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 342/2016,

t a k t o :

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Filip Dienstbier **n e n í v y l o u č e n** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 342/2016.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který byl podle jeho tvrzení způsoben tím, že některé senáty žalovaných soudů a asistenti (resp. vyšší soudní úředníci) soudců porušili čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 42 odst. 2, § 40 až § 44 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Městský soud usnesením ze dne 15. 11. 2016, č. j. 8 A 192/2016 - 5, žalobu odmítl. Proti tomuto usnesení městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost.

V podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 19. 1. 2017 žalobce včas v souladu s § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), uplatnil námitku podjatosti soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Filipa Dienstbiera. Uvedl, že JUDr. Filip Dienstbier se jako asistent soudce Ústavního soudu prof. Vladimíra Sládečka podílel na rozhodování jmenovaného ústavního soudce (resp. Ústavního soudu), neboť náplň práce asistenta ústavního soudce byla rovněž příprava rozhodnutí včetně návrhu petitu. Podle žalobce jej a jeho nezletilé děti prof. Vladimír Sládeček opakovaně

poškodil, neboť ignoroval žalobcovy námitky a odmítl se zabývat podmínkami řízení, které předchází rozhodování Ústavního soudu, tedy opakovaně odmítá rozhodovat. Tím se dopouští svévole, přičemž JUDr. Filip Dientsbier se na uvedeném jako asistent jmenovaného ústavního soudce podílel, a to nejméně při projednávání dvou ústavních stížností v roce 2014, čímž vědomě poškodil žalobce a jeho nezletilé děti.

JUDr. Filip Dientsbier k vznesené námitce podjatosti uvedl, že nemá žádný poměr k projednávané věci ani k žalobci, není mu známo, že by se ve funkci asistenta soudce Ústavního soudu zabýval jakoukoliv věcí týkající se žalobce, a kdyby ano, jednalo by se dle jeho názoru o okolnost, která není důvodem k vyloučení soudce (§ 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem pro vyloučení nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Z citovaného ustanovení plyne, že jedním z důvodů pro vyloučení soudce je skutečnost, že se podílel na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Musí ovšem jít o totožnou věc a předcházející řízení v téže věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. Nao 11/2015 - 30; rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Žalobce odůvodnil námitku podjatosti tím, že JUDr. Filip Dientsbier se jako asistent soudce Ústavního soudu měl podílet na rozhodování v jiné, blíže neurčené věci žalobce a jeho nezletilých dětí, ve které měl být rozhodnutím Ústavního soudu dle svých tvrzení poškozen. Již ze samotného § 8 odst. 1 s. ř. s. jednoznačně plyne, že soudce nemůže být vyloučen z rozhodování věci pouze proto, že rozhodoval v jiné věci téhož žalobce (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. Nao 389/2014 - 40, nebo ze dne 13. 4. 2016, č. j. Nao 80/2016 - 38). S užitím argumentu *a fortiori* platí uvedené tím spíše, měl-li se soudce rozhodující v nynější věci podílet na rozhodování v jiné věci z pozice asistenta ústavního soudce. Jinými slovy, pouhá skutečnost, že JUDr. Filip Dientsbier byl asistentem soudce Ústavního soudu v době, kdy tento soud (resp. ústavní soudce prof. Vladimír Sládeček) rozhodoval o ústavních stížnostech žalobce anebo jeho nezletilých dětí v jiných věcech, nemůže být důvodem pro konstatování jeho podjatosti v nyní projednávané věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 342/2016.

Žalobcem tvrzené skutečnosti tedy nelze považovat za takové, které by svědčily o existenci zvláštního poměru JUDr. Filipa Dientsbiera k žalobci, žalovaným či k věci samé, pro něž by mohly existovat pochybnosti o jeho nepodjatosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu